

**PS Ignatie: „Dumnezeu nu ne vrea bigoți!
Credința fără rațiune înseamnă bigotism și
fundamentalism. Rațiunea fără credință
înseamnă ateism și nebunie a minții. Rațiunea
luminată de darul credinței este cea mai mare
binecuvântare”**

În Duminica a II-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma), 26 aprilie 2020, Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor, a săvârșit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Florești, Protopopiatul Bârlad.

În omilia rostită cu acest prilej, Preasfinția Sa a vorbit despre strădania fiecăruia de a înțelege credința și despre prejudecățile celor care afirmă că actul credinței în Dumnezeu ar fi lipsit de rațiune.

Părintele Episcop Ignatie a arătat că Domnul Hristos l-a încredințat în mod special pe Toma de adevărul Învierii Sale tocmai pentru a risipi astfel de îndoieli:

«Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi

vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede». (Ioan 20, 25)

„Duminica de astăzi, a II-a după Învierea Mântuitorului Hristos, este dedicată unui eveniment profund legat de adevărul Învierii.

Întâlnirea lui Toma cu Hristos Cel înviat spulberă una din prejudecățile pe care le au cei care nu sunt extrem de apropiați de învățătura Bisericii.

Aceștia ne spun că a fi credincios înseamnă a accepta adevărurile de credință fără să le treci prin filtrul rațiunii, fără un efort de înțelegere. După ei, credința nu ar fi altceva decât o respingere a tot ceea ce numim cunoaștere.

Duminica de astăzi ne pune în fața unui adevăr fundamental al Bisericii, în care credem toți cei care suntem ucenici ai lui Hristos.

Nu ni se cere să acceptăm adevărurile de credință fără efortul nostru de cunoaștere, fără ca noi să ne străduim să înțelegem ceea ce Hristos ne-a lăsat drept moștenire în Evanghelia Sa.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fim bigoți, încuiați la minte, cu siguranță nu ar fi existat evenimentul întâlnirii lui Toma cu Hristos Cel înviat.

Hristos, în momentul în care vine la ucenicii Săi și intră prin ușile încuiate, le dă acestora pacea pe care numai El o poate dăruia omului ezitant, omului care se îndoiește și trăiește o stare de frământare interioară.

Când a intrat în foisorul în care erau ucenicii ascunși de frica iudeilor, Hristos nu îi reproșează lui Toma absolut nimic. Dimpotrivă! Vrea să îl încredințeze de adevărul și unicitatea Învierii.

Ar fi putut să îl admonesteze, spunându-i că a stat timp de trei ani alături de El și că a văzut minunile, că a ascultat ceea ce l-a învățat pe oameni. Mai mult decât atât, înainte de învierea lui Lazăr, Toma îi promisese lui Hristos că îl va urma indiferent de conjuncturile care vor surveni și că îi va fi fidel.

Hristos ar fi putut să intre într-o asemenea logică. Nu a intrat. Dimpotrivă!

Știind, ca Dumnezeu, inimile oamenilor și vrând să spulbere îndoielile pe care le avea, i-a spus lui Toma să aducă degetul și să vadă mâinile și coasta Sa.

Cu alte cuvinte, i-a spus: «apropie-te, atinge-te, vezi „buletinul de identitate” al Învierii. Sunt același cu Cel din Vinerea Mare, Cel care am fost răstignit și pentru o

clipită am fost prins de chingile morții, ca să pot să o biruiesc și să deschid o altă perspectivă asupra vieții omenești. Să schimb condițiile ontologice ale omului. Vino și vezi că Eu sunt Cel care am fost răstignit!»”

Preasfinția Sa a explicat faptul că Dumnezeu așteaptă de la fiecare dintre noi, în primul rând, să fim sinceri, să Îl căutăm și să Îi mărturisim inclusiv îndoielile noastre:

„În popor, Toma este numit «cel necredincios». Este un apelativ nedrept.

Toma nu a fost necredincios. L-am putea numi, mai degrabă, Toma «nelămuritul», cel care a avut curajul să le spună celorlalți apostoli că el nu va crede că Domnul a înviat cu adevărat până ce nu Îl va vedea în carne și oase.

Avea nevoie de o dovadă empirică, palpabilă. Avea nevoie să Îl vadă cu ochii săi, ca din această vedere să se nască credința. Din îndoiala lui să se nască credința. Îndoiala ar trebui să se numească «moașa» credinței.

În Biserică nu ne este frică de îndoială.

Orice om credincios, sincer cu sine însuși, a avut momente în care s-a îndoit de cele ale credinței.

Dumnezeu nu ne vrea falși și ipocriți, să demonstrăm că avem o credință de monolit, intangibilă.

Vrea să fim sinceri cu noi înșine. Dacă avem îndoieli, să avem curajul să I le mărturisim.

Numai în felul acesta, dacă mărturisim îndoiala pe care o avem cu privire la credință, putem să primim certitudinea ei.

Toma nu a trăit o criză de credință. Cei care trăiesc astfel de crize nu mai au nevoie să își lămurească anumite aspecte de care nu sunt siguri.

Pur și simplu rămân în zona crizei de credință, se revoltă și nu mai vor să meargă până la capătul drumului, unde pot primi certitudinea credinței.

Aceștia sunt scepticii. Doar enunță că se îndoiesc, că au clipe de ezitare, dar nu fac absolut nimic ca să le rezolve, să găsească o soluție la aceste ezitări”.

Ierarhul Hușilor l-a numit pe Toma «patronul celor care vor să se informeze de la sursă», insistând asupra faptului că credința adevărată se naște din întâlnirea personală cu Dumnezeu:

„Toma, «patronul celor care vor să se informeze de la sursă», a fost un om sincer. De aceea Biserica ni-l pune spre exemplu.

Dumnezeu ne cere să fim oameni sinceri. Să îi mărturisim îndoielile noastre cu privire la credință și să căutăm să le rezolvăm.

Sunt convins că Dumnezeu ne va învrednici și ne va ajuta să trăim aceeași experiență ca și Toma.

Acesta, în momentul în care a fost invitat să atingă mâinile și coasta Sa, a exclamat: «Domnul meu și Dumnezeul meu!».

Dacă până în momentul respectiv, credința era pentru el ceva ce ținea de zvon și nu prezenta certitudine, în momentul întâlnirii cu Hristos s-a instalat în sufletul său certitudinea irevocabilă că Domnul a înviat.

Dumnezeu ne învață să căutăm să Îl întâlnim. Să avem o întâlnire personală cu El.

Să mergem în fața Lui exact așa cum suntem, cu toate nelămuririle, ezitățile și conflictele noastre interioare, pe care le avem cu privire la credință. Să I le spunem cu toată sinceritatea și El ne va da darul credinței”.

Totodată, Preasfinția Sa a vorbit despre caracteristicile credinței adevărate, care presupune înțelegere izvorâtă din experiența personală a întâlnirii cu Hristos:

„Duminica de astăzi nu ne invită să fim bigoți. Ne invită să fim oameni inteligenți.

Să căutăm să ne edificăm chiar și la nivelul minții noastre, atât cât este cu putință, să ne lămurim adevărurile de credință.

O credință fără de rațiune, fără de pricepere, înseamnă bigotism și fundamentalism.

O rațiune fără de credință înseamnă ateism și nebunie a minții.

O rațiune luminată de darul credinței este cea mai mare binecuvântare.

Toma este cel care ne învață pe fiecare să ne angajăm în drumul cunoașterii credinței. Numai în felul acesta căpătăm certitudini.

Numai astfel Dumnezeu ne dăruiește puterea credinței. A fi credincios nu presupune a nu te îndoii niciodată. A fi credincios înseamnă a fi sincer.

Lui Toma nu i-a fost frică că ar fi putut fi exclus din rândul apostolilor sau că Hristos s-ar fi mâhnit pe El. A fost sincer.

Să dorim să avem experiența întâlnirii personale cu Dumnezeu, pentru că numai în felul acesta El poate deveni realitatea noastră adâncă, intimă. Numai în felul acesta putem exclama: «Domnul meu și Dumnezeul meu!»”.

episcopiahusilor.ro